

Zijn wij bereid te doen wat de Heer deed

door: R. Lacombe

Gemeenten die in alle eenvoud samenkomen, bestaan al heel lang. Dat bewijst de machtige werking van de Heilige Geest. Helaas merken wij ook negatieve uitwerkingen op, die vaak zijn begonnen als onenigheden tussen personen of families. Soms zijn die onenigheden zo erg, dat in veel plaatsen het getuigenis erdoor wordt aangetast of erdoor in opspraak komt. Hoe is het mogelijk, dat de waarschuwingen van het Woord en de opgedane ervaring ons niet voor dit kwaad bewaren? De gevolgen ervan kunnen desastreus zijn voor het verwachten van de Heer.

Wij denken dikwijls met volle overtuiging: 'Ik heb gelijk en jij hebt ongelijk'. Allerlei beweegredenen zijn er in ons hart om deze strijd te rechtvaardigen. Maar laten wij onder ogen zien dat wij in het algemeen niet de waarheid verdedigen, maar de eigen opvatting. Een leven in een gemeenschap brengt onvermijdelijk moeilijkheden met zich mee, maar het is niet goed dat de geneesmiddelen waarover wij de beschikking hebben geen uitwerking lijken te hebben. Zulke situaties brengen lijden en matheid met zich mee, en als dit jaren voortduurt kan dit leiden tot een chronische wantoestand in een gemeente.

Een ieder is in zijn eigen gemoed overtuigd, maar toch worden de opvatting over de feiten van weerskanten boven die van de ander geplaatst. Kleine weglatingen, kleine verdraaiingen, vervalsen het betoog. Iedereen heeft zijn eigen karakter en opvoeding, zijn familie-invloeden en zo dringt onder ons de geest van Babel binnen. We leggen ons niet meer erop toe de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede, wat ook onmogelijk is als wij verhinderen dat Christus dit in het hart werkt. Wat echter onuitvoerbaar lijkt op aards niveau, is wel uitvoerbaar op het niveau van de nieuwe mens, die naar het beeld van God is geschapen in gerechtigheid en heiligheid van de waarheid.

De gelovigen worden niet voor de keus geplaatst om de één of de ander gelijk te geven, maar wel voor de noodzaak zich gezamenlijk te onderwerpen aan de Heilige Geest, opdat "wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God" (Ef. 4:13). Dit heerlijke resultaat zal op aarde niet ten volle bereikt worden, maar als wij ons vurig daarnaar uitstrekken, zullen wij gewilliger worden om elkaar te verdragen. Wij zullen meer geduld hebben en ook

nederiger zijn, vooral als wij de hulp krijgen van wijze en godvrezende broeders.

In de praktijk komen wij dikwijls in een nare toestand terecht. Misschien heeft iemand een gedachte over zichzelf, die hoger is dan het behoort? Misschien geeft men al te gemakkelijk toe aan de neiging zijn broeder geringer te achten dan zichzelf? Men is dikwijls minder geneigd naar raad te luisteren, zelfs als men zegt die graag te willen ontvangen! In elk geval moet men dit steeds bedenken: Ik kan niets vergeven, zolang mijn *eigen ik* niet gebroken is. Vandaar het grote aantal beledigden, terwijl er geen belediger is die zich als zodanig verootmoedigt. Het is voor ons heel moeilijk toe te geven dat wij ons vergist hebben. Het is heel pijnlijk geen bijval te vinden (of zoals men wel zegt: niet begrepen te worden).

Het gaat er niet om zorgeloos te zijn en nergens op te reageren, maar wij moeten *één ding niet vergeten*: Wie is de maatstaf van het goede, ik of *Christus*? Ik heb de neiging iets goed te keuren of te verdragen als dit overeenkomt met *mijn* opvatting van de waarheid, en dat wat beneden *mijn* niveau ligt te bekritisieren. En daarin aarzel ik niet te bevestigen dat *ik* de goedkeuring van God heb! Zodat *Christus* niet meer op de voorgrond staat, maar *ikzelf* – de onwaardige voorvechter die een vertekend beeld van Hem geeft. Als ik erover nadenk Wie Hij is, en erover nadenk wat Hij van Zijn discipel vraagt, wie ben ik dan om te pochen op mijn eigen zekerheden? Het meest noodzakelijke is *Hem* beter te leren kennen door de weg te gaan, die Paulus mij op geruime afstand is voorgegaan (Fil. 3:10).

Bij onenigheid moet de meest geestelijke van beiden en vaak de invloedrijkste, de *langste* weg afleggen – niet om de ander in te halen, maar om dichter bij Christus te komen. Hij moet zijn eigenbelang verminderen om daarna de ander te helpen door hem te omringen met waarachtige en heilige liefde. Hij moet goed begrepen hebben dat alleen de Heer de macht en de wijsheid heeft om in het geweten te werken.

Komt het klimaat, dat de groei van dit onkruid in de tuin van de Heer begunstigt, misschien voort uit oppervlakkige bekeringen? Bekeringen waarbij geen volledig zelfoordeel tot stand is gekomen? Daardoor komt het dat wij waarheden hanteren op een zeer

verheven wijze, waarbij echter ons eigen geweten niet voldoende in het licht van God is gesteld. Het eerste gevolg van deze waarheden had moeten zijn dat wijzelf *klein* zouden zijn geworden. Het licht van God en het zwaard van het Woord zou dan ruimte hebben gecreëerd, zodat de Heer Zelf in alle vrijheid en vreugde in ons hart zou kunnen wonen om er Zijn wondere genade te laten werken. Als het Hem behaagde, zouden wij dan ook instrumenten van Hem tot zegen van anderen kunnen zijn.

Ik behoef het vlees van *anderen* niet te kruisigen, maar ik moet dat van *mijzelf* kruisigen. Een mooie opdracht vinden wij in Romeinen 15:2: “*Laat ieder van ons de naaste behagen ten goede, tot opbouw*”. In de goddelijke leerschool kan men leren lief te hebben, en men zal vorderingen maken in overeenstemming met 1 Korintiërs 13. Men zal leren behoorlijk te handelen op het juiste ogenblik, altijd opbouwend en met eerbied voor de menselijke waardigheid (1 Petr. 2:17). Laten wij ons in onze naaste verplaatsen en hem geen dingen opleggen die wij zelf niet zouden kunnen dragen.

Het is goed contact met elkaar te onderhouden en ervoor te waken dat de relaties zouden verslechteren. Laten onze contacten hartelijk en ongedwongen zijn, zonder dat het karakter van heiligheid verloren gaat. Laten wij tegelijkertijd het afschuwelijke wespennest van de omhaal van woorden ontvluchten. Zaken die in het Woord van God niet duidelijk worden omschreven, behoeven we niet allemaal hetzelfde te zien. Wij hoeven niet op alle punten overeen te stemmen om een goede relatie met elkaar te onderhouden. Die goede relatie is een relatie in gelijkwaardigheid, zonder dat de één het geweten van de ander wil overheersen.

Contact leggen alleen om iemand te berispen loopt zeker op een mislukking uit. Wij maken vaak fouten doordat wij niet op onze hoede zijn. Bijvoorbeeld: Ik ga een broeder opzoeken om hem zoals men wel zegt, ‘de voeten te wassen’. Maar als ik, als hij zwijgt, ten slotte zeg: ‘Ik heb je de waarheid gezegd en je hebt niet naar mij willen luisteren’, dan denk ik er geen ogenblik aan dat deze mislukking mijn eigen schuld is. Ik heb vast wel de passende uitdrukkingen gebruikt, maar er was geen contact van hart tot hart. Was mijn hart, dat een instrument van de Heer wilde zijn, wel goed voorbereid? Ben ik fijngevoelig genoeg geweest? Heb ik Mattheüs 7:5 wel goed genoeg overdacht en zag ik de zaak wel helder genoeg?

Het is een dwaling te menen dat men de waarheid met *dorens* moet brengen, om ze goed toe te kunnen passen. Iemand vernederen en kwetsen, die ik zeg lief te hebben, en hem te tuchtigen is een doodlopende weg. Dan nemen wij de plaats in van onze Vader, die Zichzelf dit soort tucht voorbehoudt. Er zijn gevallen waarin de liefde zich terughoudend moet opstellen, maar zelfs dan moet op zo’n manier gehandeld worden dat degene die het betreft, dit niet zal verwarren met haat. Ware liefde in praktijk brengen is een dienst die moeite kost.

De leerstellingen die wij eerbiedigen en in onze harten bewaren, hebben niet een zuiver zakelijk karakter. Ze vereisen ook een evangelische bewogenheid in ons geweten en in onze wandel. Dat stelt ons in staat leerstellingen te brengen op de manier zoals de Heer Jezus dat deed, door Zichzelf te vernederen, te dienen en lief te hebben. Een ‘koude’ waarheid is niet aantrekkelijk en raakt het hart niet. Een gelovige heeft de behoefte te gevoelen dat Christus hem liefheeft, te ervaren dat er liefhebbende en warme belangstelling voor hem is, en dat men niet de bedoeling heeft over hem te heersen met hardheid en geweld (Ezech. 34:4).

Er is onder de kinderen van God geen andere maatstaf dan *de volmaaktheid van Christus*. Eenieder moet die begrijpen en op zichzelf toepassen in alle nederigheid; maar deze maatstaf moet met zeer veel barmhartigheid en inspanning voor de zwakken worden gehanteerd.

Een wezenlijk punt hierbij is dat ons denken de ontvangen signalen omzet in woorden en handelingen. Is iedere informatie eigenlijk niet een gecodeerde boodschap, en waar kan ik de sleutel vinden om haar te ontcijferen? Een voorbeeld: ik hoor dat iemand iets gedaan heeft. Direct zal er bij mij een gedachte worden gevormd, waaruit mijn houding en mijn reacties voortvloeien. Een christen moet zich echter niet door zijn karakter, belangen, tradities of andere invloeden laten leiden. Hij moet zichzelf in het licht van God onderzoeken, hoe hij de Heer kan behagen.

Een tekst kan ons hierbij helpen (2 Kor. 6:6-7):

- *in reinheid* (is mijn geweten gereinigd van elke vleselijke inbeelding of bedoeling?);
- *in kennis* (ben ik wel voldoende geïnformeerd over de feiten en ben ik voldoende overtuigd dat ik het nodig heb onderwezen of geleid te worden?);
- *in lankmoedigheid* (ben je terecht vertoornd? – zo vroeg God aan Jona);
- *in goedertierenheid* (“het aantrekkelijke van de mens is zijn welwillendheid”, Spr. 19:22);
- *in de Heilige Geest* (heb ik mij wel voldoende onderzocht en geheiligd in de tegenwoordigheid van de Trooster, die mij Christus doet kennen en mij helpt Hem lief te hebben en mijn eigen vlees te oordelen?);
- *in ongeveinsde liefde* (heb ik die broeder werkelijk lief? Doorgrond mij, o God);
- *in het woord van de waarheid* (dat als een zwaard mij onderzoekt);
- *in de kracht van God* (die alleen kan antwoorden op het gebed in geloof);
- *door de wapens van de gerechtigheid in de rechterhand en linkerhand* (om te ontsnappen aan de valstrikken en aan de invloed van bepaalde overheden en machten).

Pas dan is mijn geest en mijn hart gereed om te handelen of niet te handelen, en word ik ervoor bewaard een standpunt en een positie in te nemen, waarin ik het gevaar loop dat ik mij nooit meer eraan

kan onttrekken. Alles wat een kind van het licht moet doen, moet in overeenstemming zijn met dit licht. Hij leent zich niet voor andere doeleinden en heeft geen vooringenomen mening. Hij zoekt juist een afhankelijke houding. Als zijn geweten hem overtuigt van een dwaling of van een begane fout, of als iemand (al was het zijn vijand) hem daarop opmerkzaam maakt, zal hij die erkennen. Waarom niet? Is dat niet het enige middel om in gemeenschap te blijven met God? Hij zal zijn gedrag herstellen en zich niet vastklampen aan enige inbeelding van onfeilbaarheid. Want wij falen allen in vele opzichten. Heeft God niet expres mij broeders gegeven om hen te leren verdragen, en mij op dezelfde manier aan anderen gegeven opdat zij *mij* zouden leren verdragen. En hoe dankbaar ben ik hun daarvoor!

Alleen een houding van afhankelijkheid zal ons de juiste aanwijzingen kunnen geven ten aanzien van de volgende punten:

- afstand doen van eigen eer;
- de belangstelling van de Herder delen voor het welzijn van de schapen;
- geestelijke wijsheid tonen in het uitdragen van het getuigenis;
- trouw en beslistheid hebben, als het duidelijk is dat deze of gene broeder wordt aangevallen door een afbrekende geest.

Maar wat kunnen wij in ons eentje doen, als wij zo verdeeld zijn? In verbondenheid met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart worden de tekorten van de één aangevuld met dat wat anderen hebben ontvangen, en omgekeerd. Wij kunnen voortgaan in de zekerheid dat wij zullen worden geholpen tot aan het einde – zoals wij tot hiertoe geholpen zijn – en dat in de dag van de openbaring alles zal zijn tot heerlijkheid van de Heer.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1970-291](#)

Titel: [Préparons-nous à rencontrer le Seigneur](#)

© Oude Sporen 2007